

da stojim pred soncem. V ognjenih žarkih sem zagledal materin obraz. Obšla me je neznanska sladkost in oči so se zaprle. Pokončali so me in zakopali. Moje kosti leže v tem gozdu pod praprotjo.

ON: Zdaj te gledam v dišečih borih, praproti, nad gozdovi, v soncu, ki sveti na to pot.

BOGO: Vem, stric, da me ne boš pozabil.

(Mladenič izgine. On sedi nekaj trenutkov zatopljen v misli in se zdrami, ko prihajata po poti fant in dekle in izgineta za ovinkom.)

ON (*sebi*): Po vsaki poti se pretaka življenje, v katerem srečuješ svojo podobo. Minulost se preliva v sedanost in sedanost v prihodnost. A pot ne pozna nikogar, ki hodi po njej. (*Se dvigne in odide naprej po gozdni poti.*)

L JUBEZEN

Matej Bor

Romantični motiv

Hodila dva zaljubljenca некоč
sta ob tem zalivu skoz poletno noč,
in ko prišla sta sèm v ta skriti kraj, —
sta sedla in rekla: Ah, ko bi sedaj,
tako objeta, v zvezde gledajoč,
okamenela. In skrivnostna moč
ju res okameni. Sedaj stoji
tam dvoje soh: on se je nji
v naročje ulegel, ona po laseh
ga nežno boža, a oči obeh
stirmijo prek zaliva tja v vsemir
kdo vedi kam. Le tu in tam nemir
ljubezni prebudi samotni kip
ob morju in tedaj za hip
dotakne se kamnita dlan dlani
in koprneče srečajo oči.